

Arrest

nr. 168 005 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Talaqol (district Hese Du Behsud, provincie Maidan- Wardak) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine.

Tijdens de eerste asielprocedure verklaarde u wat volgt.

"Ten tijde van het Talibanregime werkte uw vader samen met de Taliban. Zij gaven orders aan uw vader en uw vader zorgde ervoor dat de lokale bevolking aan die orders gehoorzaamde. Zo heeft uw vader op last van de Taliban de wapens van de dorpelingen ingezameld. In 1386 (komt overeen met 2007) waren er conflicten tussen de mensen van uw dorp en de Kuchi's. De dorpelingen namen het uw vader kwalijk dat hij eertijds hun wapens had afgenomen en dat ze nu geen middelen hadden om zich tegen de gewapende Kuchi's te verdedigen. Volgens uw verklaringen moet het in maart 2008 zijn geweest dat u Afghanistan een eerste keer verliet.

Bij uw eerste vluchtpoging werden uw vingerafdrukken op 11/09/2008 in Griekenland genomen. Griekenland stuurde u terug naar Turkije, de Turkse autoriteiten hebben u vervolgens naar Afghanistan gerepatrieerd. Na uw terugkeer bleef u gedurende een jaar in Afghanistan. U verbleef soms in het dorp, soms moest u een tijdlang weg uit het dorp. De situatie bleef erg moeilijk. De dorpelingen hadden u en uw vader een ultimatum gesteld. De wapens moesten hen worden terugbezorgd. Toen uw vader niet aan deze eisen kon tegemoet komen, werden u en uw vader aangevallen. Bovendien hadden gevechten tussen de dorpelingen en de Kuchi's meerdere doden geëist. U verliet Afghanistan toen een tweede keer. Via onder meer Pakistan, Iran, Turkije en Italië bent u naar België gereisd. Op 24/02/2010 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u een eerste keer asiel aan.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en van de taskara's van uw ouders, beide broers en zus, twee brieven van het districtshuis, zestien bewijzen van vergoedingen die door de dorpelingen aan de Taliban werden betaald, een lijst van de wapens die door uw vader werden ingezameld en een bewijs dat aantoonde dat ook uw vader zijn wapen inleverde".

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 16/12/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen beroep aan op 16/01/2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 29/03/2012 een gelijkaardige beslissing.

Uw tweede asielaanvraag van 31/07/2012, waarbij u verschillende stukken neerlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd niet in overweging genomen (bijlage 13quater).

U keerde niet terug naar Afghanistan maar diende op 20/02/2014 een derde asielaanvraag in. U verklaarde nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de mensen van uw dorp. Bovendien achtte u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u enkele documenten voor die nog niet eerder door het CGVS werden gezien. Het ging om twee foto's waarop u met familieleden te zien bent, een petitie van uw broer die door de ouderen van Talaqol beantwoord werd en een verklaring van uw broer die door een instantie van de provincie Maidan-Wardak bevestigd werd. U legde eveneens een cd-rom voor, met daarop vijftig foto's van de regio waarvan u afkomstig zou zijn en van de mensen die er wonen.

Het CGVS nam op 10/04/2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 25/02/2015 door de RvV verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 19/05/2014 heeft u een vierde asielaanvraag ingediend. U herhaalde de asielmotieven die u eerder al had aangehaald. U verklaarde van Behsud afkomstig te zijn en er problemen te hebben met de families van de slachtoffers van de Kuchi's. U legt enkele nieuwe documenten neer. Het betreft een usb-stick met daarop twee foto's van het register van die dienst bevolking in Behsud. Deze foto's moeten aantonen dat u van Behsud afkomstig bent. Op de usb staan ook foto's waarop u te zien bent tijdens een bruiloft. Ook deze foto's moeten bewijs voor uw herkomst leveren. In het kader van deze aanvraag nam het CGVS op 17/06/2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname.

Op 16/07/2014 diende u een vijfde asielaanvraag in. U herhaalde de asielmotieven die u eerder had aangehaald. U voegde er aan toe dat u schrik had om terug te keren naar Afghanistan omwille van het mentaliteitsverschil met het westen en uw verblijf in een kerk (CGVS, p. 5). Daarnaast biechtte u op in uw vorige aanvragen gelogen te hebben over uw recente herkomst (CGVS, p. 3 & 5). U verklaarde dat u Afghanistan verlaten heeft in 1380 (2001) en tot 1385 (2006) in Esfahan en Teheran, in Iran, gewoond heeft. Hierna werd u door de Iraanse overheid teruggeleid naar uw geboorteland. Een kleine maand later keerde u terug naar Iran. Ongeveer twee jaar later vertrok u naar Griekenland. U verbleef er twee jaar, waarna u verder reisde naar België - waar u in 2010 aankwam (CGVS, p. 5).

Bij terugkeer vreest u de vijanden van uw vader. Tevens bent u bang door uw lange afwezigheid niet meer te kunnen aarden in Afghanistan en vreest u problemen omwille van uw verblijf in een Belgische kerk.

Deze vijfde asielaanvraag werd op 24 juli 2014 in overweging genomen door het CGVS.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd geweigerd omdat uw verklaringen, dat u afkomstig was van het district Behsud II en daar lange tijd had gewoond, totaal ongeloofwaardig bleken te zijn. Gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst uit Behsud II, kon er

evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u zegt aldaar te hebben gekend. De RvV volgde deze beslissing en kende u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toe. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan. Dient bovendien opgemerkt dat het arrest van de RvV gezag van gewijsde heeft en dat het CGVS er zich toe beperken om voor uw hieropvolgende asielaanvragen alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Uw tweede asielaanvraag werd vervolgens afgesloten door de DVZ door gebrek aan nieuwe elementen. Inzake uw derde en vierde asielaanvraag kwam u telkenmale met bijkomende stukken op de proppen maar werd ook elke keer weer geoordeeld dat u geen zicht bood op uw werkelijke situatie, achtergrond en plaats van herkomst en/of verblijf, én dat de door u neergelegde stukken geen bewijs konden vormen van uw herkomst uit Taloqan, district Behsud. Alhoewel u door het CGVS naar aanleiding van uw derde en vierde asielaanvraag werd uitgenodigd om uw werkelijke situatie en beschermingsnood toe te lichten, u dus meerdere keren de mogelijkheid werd geboden om uw eerder verklaringen te corrigeren, bleef u star vasthouden aan uw initieel ongeloofwaardig bevonden verhaal.

Betreffende uw herkomst stelde u tijdens het interview op het CGVS bij uw vijfde (en actuele) asielaanvraag dat u wel degelijk afkomstig bent uit het district Hese De Behsud van de provincie Maidan-Wardak, maar dat u verzwegen had lange tijd in Iran gewoond te hebben. U verklaarde dat u Afghanistan al had verlaten in 1380 (2001) en tot 1385 (2006) deels in Esfahan en deels in Teheran, in Iran, gewoond heeft. Hierna werd u door de Iraanse overheid teruggeleid naar uw geboorteland. Een kleine maand later keerde u terug naar Iran, waar u nog twee jaar verbleef alvorens naar Europa te vertrekken (CGVS, p. 5). Ook al bent u reeds geruime tijd weg uit Afghanistan, toch is het CGVS van mening dat het van redelijkheid getuigt te stellen dat u als jongeman met functionerend familiaal netwerk in uw geboortestreek (CGVS, p. 7) - uw broer, zus en moeder (met wie u contact onderhoudt), uw oom langs moederszijde en een oom langs vaderszijde zijn er woonachtig - over de mogelijkheid beschikt zich opnieuw in Afghanistan te vestigen, te meer omdat de veiligheidssituatie in uw district (zie infra) dit toelaat.

Daar u bij vorige verklaring aan het CGVS steeds zoveel mist spuide met betrekking tot uw herkomst, kon er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u beweerde vrees voor vervolging. Aangezien u heden verklaart dat u reeds in 2001 naar Iran bent vertrokken, daarna slechts gedurende korte tijd bent teruggekeerd naar Afghanistan om vrij snel terug naar Iran te vertrekken kan er onmogelijk geloof worden gehecht aan uw verhaal betreffende de door uw vader geleide wapenoverdracht aan de taliban, die zich volgens uw eerdere verklaringen had afgespeeld in 2007 (1386). U plaatst heden dit verhaal in het jaar 1377 (1998) wat wil zeggen dat u uw eigen vluchtrelaas bijna 10 jaar eerder in de tijd plaatst dan voorheen (CGVS, p. 7). Andermaal komt dit uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Echter, zelfs als zou het CGVS meegaan in uw huidig verhaal en tijdsituering dan nog moet opgemerkt dat het wel bijzonder vreemd oogt dat de dorpelingen u als (toenmalige) "kleine jongen" (CGVS, p. 8) op hetzelfde schavot als uw vader zouden plaatsen. U houdt vol dat u 'erbij was', nl. toen jullie ezels de wapens van de dorpelingen vervoerden in opdracht van de Taliban (CGVS, p. 8). Wat er ook van zij, het is weinig waarschijnlijk dat de dorpelingen u, betreffende feiten die zich bijna 20 jaar geleden hebben voorgedaan, zouden verantwoordelijk achten voor de toenmalige daden van uw vader.

Hoewel het CGVS niet uitsluit dat uw vader mogelijks een rol heeft gespeeld bij een dergelijke wapenoverdracht aan de taliban vele jaren terug, kan het CGVS niet voorbij het feit dat dorpelingen uw vader blijvend zouden viseren omwille van het gebrek aan middelen om zich te beschermen tegen latere aanvallen van Kuchi-nomaden. Immers, u stelde duidelijk dat uw vader dit mandaat kreeg van de dorpsgenoten ("... en de mensen kozen vertegenwoordigers om in contact te zijn met de taliban (...) maar de taliban bevelen mijn vader om de wapens te gaan verzamelen." - CGVS, p. 8). Met andere woorden: jullie dorpsgenoten wisten maar al te goed dat uw vader als tussenpersoon geen andere keuze had dan dit bevel uit te voeren en dus geenszins persoonlijk verantwoordelijk gesteld kan worden voor de opeising van het wapentuig, laat staan dat zijn zoontje hiervoor verantwoordelijk zou worden geacht. De vaststelling dat u zo hamert op het feit dat de dorpelingen uw vader zagen als "een verrader die samenwerkte met de taliban" (CGVS, p. 8) lijkt dan ook weinig vaste grond te hebben. Verder oogt het ook bijzonder vreemd dat jullie dorpsgenoten uw vader blijvend zouden viseren omwille van een gebrek aan wapens om zich te beschermen. Immers, Afghanistan staat volgens specifieke informatie na meerdere decennia vijandigheden en gevechten bol van illegaal wapentuig (minstens 100.000 illegale wapens in Afghanistan - zie info toegevoegd aan het administratief dossier). In "een cultuur waar het bezit van een wapen even belangrijk geacht wordt als een kookpot of een ezel" (zie info toegevoegd aan het dossier), kan men er toch van uit gaan dat een herbewapening om het dorp te beschermen mits een beperkte inspanning toch gerealiseerd kon worden. In deze context oogt het dan zeer onaannemelijk dat uw dorpsgenoten zich zo zouden focussen op uw familie ("De lokale mensen vragen haar om haar man en zoon terug te roepen, zodat ze wraak kunnen nemen" - CGVS, p. 8), in

plaats van de koe bij de horens te vatten en op zoek te gaan naar een oplossing teneinde zich te kunnen herbewapenen.

U stelde dat dorpsgenoten uw broer ontvoerd en gedood hebben, omwille van de problemen van uw vader (CGVS, p. 9). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat uw relaas omtrent deze feiten uitermate vaag klinkt. Zo beweert u dat lokale mensen er achter zaten, maar kan u dit niet toelichten aan de hand van concrete namen of personen (CGVS, p. 9). Even opvallend is de vaststelling dat u geen enkel specifiek detail kan aandragen betreffende de dood van uw broer - noch de manier waarop hij ontvoerd is, noch hoe of wanneer uw broer gedood is (CGVS, p. 9). Doorheen uw relaas lijkt het alsof uw familie geen enkele moeite heeft gedaan om ook maar iets te weten te komen over de dood van uw broer (CGVS, p. 9). Dit komt uitermate ongeloofwaardig over. Bovendien geldt de redenering die hierboven reeds voor u werd gemaakt ook voor uw broer. Immers, uw broer heeft nog minder met de problemen van uw vader te maken dan u. Het is opnieuw weinig plausibel dat uw dorpsgenoten uw broer zo zwaar zouden aanpakken teneinde het probleem met uw vader op te lossen.

Omdat het CGVS, omwille van alle hierboven vermelde redenen, geen geloof hecht aan de problemen van u en uw vader, noch aan de gewelddadige dood van uw broer, wijst alles erop dat uw familie sinds uw vertrek ogenschijnlijk probleemloos in uw dorp heeft kunnen verblijven. Dit ondersteunt de these dat niks een terugkeer naar uw dorp, bij uw familieleden, in de weg lijkt te staan.

Betreffende uw zelfverklaarde veranderde mentaliteit, kan het CGVS eveneens kort zijn. Beide zaken lijken niet van die aard dat ze een succesvolle re-integratie in de Afghaanse maatschappij in de weg zouden staan. U blijft in dit verband ook bijzonder vaag in uw verklaringen. U gevraagd in concreto toe te lichten wat u bedoelt met uw veranderde mentaliteit, blijft u uit het zelfde vaatje tappen en zegt u enkel dat u 'the morality' van hier heeft overgenomen. U gevraagd wat u met deze 'morality' bedoelt heeft u het vooral over het gegeven dat u hier lessen kan volgen en ook contacten heeft met geletterde mensen (CGVS, pg. 13). In dit verband dient net te worden opgemerkt dat de lessen of opleiding die u hier heeft genoten - taallessen en lessen in constructie - u bepaalde 'skills' zullen hebben bijgebracht, die u net kunnen helpen om uw leven in Afghanistan weer op te nemen en uw toekomst daar verder uit te bouwen (CGVS, pg. 11).

Betreffende uw vrees dat u omwille van uw verblijf in een kerk als een paria zou beschouwd worden in Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Wardak van 5 november 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in de Behsud-districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers is in beide Behsud-districten laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de "materiële motiveringsverplichting" en van de "zorgvuldigheidsverplichting".

Verzoeker wijst erop dat enkel zijn eerste en vijfde asielaanvraag in overweging werd genomen en aan een onderzoek ten gronde werd onderworpen en meent dat ook de elementen die hij gedurende zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag aanreikte ter ondersteuning van zijn asielrelaas aan een onderzoek ten gronde moeten worden onderworpen.

Vervolgens geeft verzoeker toe dat hij tijdens zijn eerdere asielprocedures op enkele punten de waarheid onrecht heeft aangedaan. Bij zijn aankomst in België in 2010 werd hem door derden

geadviseerd dat hij absoluut niet mocht zeggen dat hij in Iran of Griekenland had verbleven, want dat dit absoluut zou leiden tot een negatieve beslissing, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij enkel heeft gelogen over zijn verblijf in Iran en in Griekenland en nooit over de effectieve problemen in Afghanistan of over zijn effectieve afkomst. Hij stelt dat hij in het verleden gedurende al zijn asielaanvragen steeds verschillende documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit Wardak en dat verweerder heden niet langer aan zijn afkomst twijfelt. Hij acht het opmerkelijk dat, hoewel zijn afkomst nu vaststaat, verweerder nog steeds geen geloof hecht aan de feiten waarover verzoeker in het verleden steeds eerlijk is geweest. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij duidelijk dat de problemen die hij aanhaalt, zich effectief hebben voorgedaan, maar enkel eerder in de tijd, aldus verzoeker.

Verder meent verzoeker dat verweerder kort door de bocht gaat. Verweerder benadrukt volgens hem zelf hoe belangrijk een wapen is voor de Afghaanse cultuur. Door de handeling waartoe zijn vader werd verplicht, ontnam hij zijn dorpsgenoten van een bezit waaraan zijn een uitermate groot belang hechten. Zij meenden dat zij door de ontwapening niet in staat waren een gelijke strijd te voeren tegen de Kuchi's en dat er hierdoor onnodige slachtoffers zijn gevallen; deze slachtoffers zorgen ervoor dat verzoekers problematiek actueel blijft. Hij wijst erop dat de Afghaanse cultuur doordrongen is van eer en wraak en dat de familie van de slachtoffers meent dat de ontwapening een aanleiding is geweest voor de dood van hun familieleden. Volgens hem kent men in een cultuur gericht op wraak geen verjaring. Volgens het principe oog om oog, tand om tand mogen de familieleden van de slachtoffers ook wraak nemen op de familieleden van de dader, *in casu* verzoeker. De dorpsgenoten die een kind verloren zullen volgens hem niet begrijpen dat hij onder druk diende mee te werken met de vijand, de taliban.

Voorts is ook verzoekers broer gedood en ontvoerd. Verzoeker stelt dat hij niet over méér informatie beschikt dan hij heeft aangereikt aan verweerder. Zijn twee broers, zijn zus en zijn moeder zijn destijds niet kunnen vluchten uit Afghanistan en hoewel zij wel naar Iran wilden, mochten zij dit niet van de dorpingen, zo stelt verzoeker. Zijn familie dient een leven te leiden dat sterk aan banden werd gelegd, zonder enige vrijheid. Hij stelt tevens dat hij slechts sporadisch contact heeft met zijn moeder en dit enkel "via via" omdat zijn moeder geen GSM heeft en hij haar niet zelf kan contacteren. Tijdens één van deze summiere contactmomenten vertelde zijn moeder dat zijn broer was vermoord, aldus verzoeker. Zijn broer was naar buiten gegaan om schapen te hoeden, maar keerde nooit terug. Eén week later vertelde iemand van het dorp dat hij een lijk had gezien en na controle door zijn moeder bleek het om zijn broer te gaan. Hij stelt dat hij enkel kan vermoeden dat zijn broer werd gedood door dorpingen of de taliban. Het feit dat hij geen details kan geven, betekent niet dat dit hem onverschillig laat. Hij stelt dat het in de Afghaanse maatschappij geen automatisme is om officieel klacht neer te leggen. In een samenleving vol corruptie vertrouwen velen de autoriteiten niet, zo voert verzoeker aan. Uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van september 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken leidt hij af dat de Afghaanse autoriteiten niet de nodige bescherming kunnen bieden aan hun burgers.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij zich zonder meer zou kunnen hervestigen in Afghanistan, wijst verzoeker er, naast de reeds aangehaalde problematiek, op dat een gewijzigde mentaliteit ervoor zorgt dat hij niet zal worden aanvaard in Afghanistan. Hij is reeds veertien jaar weg uit Afghanistan, een land dat hij niet langer ziet als zijn thuisland. Hij verblijft reeds sinds 2008 in Europa en gedurende dit verblijf is hij verwesterd, heeft hij zich geïntegreerd en zijn zijn idealen veranderd. Hij heeft hier opleidingen gevolgd en door zijn contact met geletterde mensen is zijn visie op het leven veranderd. Hij is nu meer vrijgevochten en is zich vragen beginnen te stellen omtrent waarden die in Afghanistan hoog in het vaandel worden gedragen. Hij stelt dat hij oneindig veel voorbeelden kan opsommen waarbij duidelijk wordt dat er tussen zijn persoonlijke levensbeschouwing en deze die algemeen is aanvaard in Afghanistan, een diepe kloof is. Hij is geen praktiserend moslim, hecht geen belang aan het geloof en vindt dat er respect moet zijn voor alle geloofsovertuigingen. *"Hij zou zichzelf kunnen zien trouwen met een christen of zou een dochter of zoon nooit verbieden om voor een ander geloof te kiezen of te trouwen met iemand die een ander geloof heeft. Voor verzoeker draait het om respect. Hij vindt ook dat mannen en vrouwen gelijk zijn en dat ook vrouwen van het recht op onderwijs moeten kunnen genieten en zich ook op de arbeidsmarkt moeten begeven. Gedurende zijn verblijf werd hij voor het eerst geconfronteerd met homoseksualiteit en ook hieromtrent is de verzoeker zeer duidelijk: iedereen gelijk voor de wet en ook homoseksuelen dienen dezelfde rechten te genieten als heteroseksuelen. Een vrouw mag absoluut niet gedwongen worden om een hoofddoek te dragen, maar dit dient een vrije keuze te zijn."* Deze voorbeelden tonen volgens hem aan dat hij een mentaliteitswijziging heeft ondergaan. Hij wenst deze normen en waarden te kunnen uitoefenen in zijn dagelijks leven, hetgeen onmogelijk zal zijn in Afghanistan. Hij loopt zelf het risico hiervoor te worden vervolgd, want er dreigt vergelding wegens het niet-naleven van de voorschriften van de islam en de

taliban. Hij meent dat dit risico wordt versterkt doordat hij in een kerk heeft verbleven. Volgens hem stellen de richtlijnen van UNHCR duidelijk dat individuen waarvan men meent dat ze niet leven volgens de principes, normen en waarden van de taliban, zullen worden aangevallen, bedreigd en vermoord door de taliban. Hij acht dit risico reëel nu de taliban zeer sterk is vertegenwoordigd in Wardak en veel macht hebben binnen de provincie.

Verder stelt verzoeker dat hij er niet mee akkoord is dat verweerder stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus hem niet kan worden toegekend omdat zijn afkomstregio niet is gekend. Hij wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing zelf wijst op de precare veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Volgens hem blijkt uit verschillende rapporten dat de veiligheidssituatie in Maidan Wardak uiterst slecht is. In het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van september 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken leest hij dat het aantal incidenten zeer hoog is en dat er sprake is van een onbelemmerde toegang van gewapende opstandelingen. Uit cijfers van ANSO blijkt volgens hem dat Maidan Wardak zich in de top acht van de onveiligste provincies in Afghanistan bevindt. Uit de gegevens van verweerder blijkt volgens hem dat vreemdelingen uit de hele provincie Maidan Wardak op zijn minst subsidiaire bescherming krijgen. Verder verwijst verzoeker naar de COI Focus in het administratief dossier met betrekking tot de veiligheid in Wardak en een overzicht van de verschillende aanvallen die plaatsvonden. Hij wenst erop te wijzen dat er letterlijk wordt gezegd dat er verschillende burgerslachtoffers zijn gevallen. *“Nu de Coi-focus nergens stelt dat de veiligheid verzekerd is, valt de redenering van de commissaris-generaal dan ook niet te volgen.”* Bovendien lijkt de taliban zijn macht in Wardak te herwinnen, zo meent verzoeker. Hij stelt dat reeds drie districten al onder controle staan van de taliban, die hun machtspositie nog dreigen uit te breiden. Hij wijst ook op de positie van UNHCR over de veiligheidssituatie in Wardak.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn etnische origine voor bijkomende moeilijkheden zorgt ingeval van een gedwongen terugkeer. Hazara's vormen een sjiietische minderheid in Afghanistan en zijn in het verleden vaak slachtoffer geweest van discriminatie op politieke, religieuze en raciale gronden. Sociale discriminatie is wijdverspreid, vooral in gebieden waar zij een minderheid vormen. Spanningen tussen Kuchi's en Hazara's komen eens in de zoveel tijd aan de oppervlakte. Volgens verzoeker lijkt verweerder dit niet in rekening te brengen. Verzoeker verwijst naar een rapport van UNHCR, waarin wordt gesteld dat bij de beoordeling van de nood aan bescherming, rekening moet worden gehouden met de etnische achtergrond van de asielzoeker, en meer specifiek met de geschiedenis van interetnisch geweld in hun gebied van afkomst. In verzoekers dorp werd reeds frequent gevochten tussen Kuchi's en Hazara's, wat in zijn regio voor veel slachtoffers zorgt. Volgens hem is verweerder hieraan voorbij gegaan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen,

ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd in 's Raads arrest nummer 78 444 van 29 maart 2012, dat kracht van gewijsde heeft, onder meer geoordeeld als volgt:

“De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers beweerde herkomst.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers kennis van de Afghaanse samenleving op tal van vlakken erg gebrekkig is. Zo heeft de commissaris-generaal onder meer terecht opgemerkt dat verzoeker niet kon zeggen hoeveel jerib grond hij had, dat hij niet met zekerheid kon zeggen of de school in zijn dorp een lagere school is terwijl zijn dorp slechts een zestigtal families zou kennen en verzoeker bovendien de zoon van een dorpsvertegenwoordiger is, dat hij niet kon zeggen hoeveel mensen van zijn dorp het leven lieten bij de aanval van de Kuchi's, dat hij niet wist wanneer het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd, dat hij zijn telefoonnummer niet kon zeggen, dat hij maar één radiostation kon noemen en dat hij als Hazara slechts drie van de achttien in zijn streek aanwezige Hazarastammen kon opsommen. Dit zijn zaken die deel uitmaken van het dagdagelijkse leven, waarvoor geen schoolse kennis is vereist en waarvan dus mag worden verwacht dat verzoeker ze kent. Verzoeker toont niet aan dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan vertalingsproblemen of dat zich misverstanden hebben voorgedaan waardoor hij het antwoord op deze vragen schuldig moest blijven. Op het Commissariaat-generaal wordt immers bij de aanvang van ieder gehoor onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoeker heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift bovendien niet aan wat er fout vertaald is of waar hij en de tolk problemen zouden hebben gehad om elkaar te begrijpen. Ook stress kan niet verklaren waarom hij zo veel vragen niet kon beantwoorden.”

In het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag dient vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn recente verblijfplaatsen plots wijzigt. Zo stelt hij nu dat hij Afghanistan al had verlaten in 2001 en tot 2006 in Iran verbleef (deels in Esfahan en deels in Teheran), waarna hij door de Iraanse overheid werd teruggeleid naar Afghanistan waar hij een kleine maand verbleef alvorens terug te keren naar Iran, waar hij nog twee jaar verbleef voordat hij naar Europa vertrok. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn verblijf in Iran eerder heeft verzwegen op aanraden van derden die hem zeiden dat het verhullen van dit verblijf absoluut zou leiden tot een negatieve beslissing. Dergelijke verschoning kan evenwel geenszins worden aanvaard. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er werd verzoeker van bij zijn eerste asielaanvraag op gewezen dat hij de waarheid dient te spreken. Dat verzoeker vervolgens in het kader van zijn vijfde asielaanvraag plots op de proppen komt met een volledig gewijzigd asielrelaas wat betreft zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en bevestigt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst. De Raad ontwaart verder noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift een element dat verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Hede Du Behsud in de provincie Maidan-Wardak alsnog aannemelijk zou kunnen maken en de beoordeling zoals deze blijkt uit zijn arrest van 29 maart 2012 in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Daarenboven dient vastgesteld dat verzoeker, in het licht van zijn gewijzigde verklaringen over zijn verblijfplaatsen, zijn eerder aangevoerde asielrelaas, waarbij zijn vader het doelwit zou zijn van dorpelingen omwille van de ontwapening van deze dorpelingen onder het talibanregime en de hierna ontstane problemen met de Kuchi's, plots bijna tien jaar eerder in de tijd situeert (1998) dan voorheen. Het feit dat verzoeker, zonder hiervoor een afdoende verklaring te kunnen bieden (zie *supra*) plots de aangevoerde feiten die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te verlaten, tien jaar eerder in de tijd

situeert, is duidelijk slechts ingegeven teneinde zijn verklaringen over zijn asielrelaas en over zijn verblijfplaatsen onderling chronologisch op elkaar af te stemmen, hetgeen op zich reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan deze problemen, *quod non*, vraagt de Raad zich af in hoeverre deze problemen heden, ongeveer 18 jaar later, nog actueel zouden. Verzoekers stelling in onderhavig verzoekschrift dat men in een cultuur gericht op wraak geen verjaring kent, is een blote bewering die hij geenszins staft. Dat de dorpelingen, in een samenleving waar bewapening blijkens de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), die door verzoeker niet wordt weerlegd aan de hand van enig stuk, eenvoudig is, 18 jaar na de beweerde ontwapening door verzoekers vader onder het talibanregime nog steeds zijn vader, laat staan verzoeker zelf en zijn broer, naar het leven zouden staan, is geenszins aannemelijk.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde stukken in het kader van zijn eerste asielaanvraag, dient vastgesteld dat in voormeld arrest van 29 maart 2012, dat kracht van gewijsde heeft, dienaangaande als volgt werd geoordeeld:

"De documenten die verzoeker heeft voorgelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Hoe dan ook legt verzoeker slechts een fotokopie neer van zijn eigen taskara waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht. De betalingsbewijzen en de lijsten van wapens, voor zover deze al authentiek zouden zijn, tonen, gelet op het voorgaande, geenszins aan dat er een verwantschapsband bestaat tussen verzoeker en de persoon die vermeld wordt op al deze documenten en die volgens verzoekers verklaringen zijn vader zou zijn. Hoe dan ook blijkt dat de briefjes die het talibanverleden van verzoekers vader moeten aantonen geen enkel officieel kenmerk dragen zodat zij door om het even wie kunnen geschreven zijn. De verwerende partij kan ten slotte worden bijgetreden waar zij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat iemand deze delicate documenten die bovendien het collaboratieverleden van verzoekers vader aantonen, gedurende tien jaar zou bijhouden. Tenslotte kunnen documenten een geloofwaardig asielrelaas wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen."

Gelet op het voorgaande, dient opnieuw vastgesteld dat de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element ontwaart waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor geciteerde beoordeling anders zou zijn geweest indien dit element had voorgelegd op het moment van deze beoordeling.

Wat betreft de stukken die verzoeker neerlegde in het kader van zijn tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag (zie de mappen 'Documenten' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Blijkens het voorgaande is er *in casu* geen sprake van geloofwaardige verklaringen.

Betreffende verzoekers beweerde verwestering, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van een aantal vage en algemene beweringen waarmee hij tracht aan te tonen dat hij dermate is verwesterd dat hij niet meer zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging evenwel *in concreto* aan te tonen. Het opwerpen dat men respect heeft voor de godsdienstvrijheid, voor vrouwenrechten en voor de rechten van homoseksuelen, toont op zich niet aan dat men een mentaliteitswijziging heeft ondergaan die ertoe leidt dat men niet meer in staat is zich aan te passen aan de normen en waarden van het land waarvan men de nationaliteit bezit. Overigens laat verzoeker na zijn beweringen te staven aan de hand van enig stuk en verwijst hij slechts naar algemene informatie van UNHCR die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen op zich niet volstaat om zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt: *"Betreffende uw zelfverklaarde veranderde mentaliteit, kan het CGVS eveneens kort zijn. Beide zaken lijken niet van die aard dat ze een succesvolle re-integratie in de Afghaanse maatschappij in de weg zouden staan. U blijft in dit verband ook bijzonder vaag in uw verklaringen. U gevraagd in concreto toe te lichten wat u bedoelt met uw veranderde mentaliteit, blijft u uit het zelfde vaatje tappen*

en zegt u enkel dat u 'the morality' van hier heeft overgenomen. U gevraagd wat u met deze 'morality' bedoelt heeft u het vooral over het gegeven dat u hier lessen kan volgen en ook contacten heeft met geletterde mensen (CGVS, pg. 13). In dit verband dient net te worden opgemerkt dat de lessen of opleiding die u hier heeft genoten - taallessen en lessen in constructie - u bepaalde 'skills' zullen hebben bijgebracht, die u net kunnen helpen om uw leven in Afghanistan weer op te nemen en uw toekomst daar verder uit te bouwen (CGVS, pg. 11)."

Aangaande zijn verblijf in een Belgische kerk wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "Betreffende uw vrees dat u omwille van uw verblijf in een kerk als een paria zou beschouwd worden in Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER